

18

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján az Alkotmánybíróság részére!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
IV/2835-0/2015	
Érkezett:	2015. SZEPTEMBER 7.
Példány:	4
Tisztelt Alkotmánybíróság!	
5 + MH + 3	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
RÉSZLETSZÁM: 2015. 07. 07. 11	
FŐLAJSTROMSZÁM	
KEZDŐIRATON	
Postán / Gyűjtőszámban / Személyesen / Elektronikusan / Faxon	
Érkezett:	2015 -07- 20
PÉLDÁNY:	4
MELLÉKLET:	A1-A7
FŐLAJSTROMSZÁM:	33104
KEZDŐIRATON:	14

Ally

A [redacted] ügyvédi igazolvány száma: [redacted] a jelen beadvány mellékleteként csatolt meghatalmazás alapján az [redacted] - a

– a továbbiakban: társaság vagy felperes vagy indítványozó képviselőjében eljárva az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a további hivatkozásokban: Abtv.) 27.§ szakasza alapján törvényes határidőben

[Handwritten signature]

alkotmányjogi panaszt

terjesztek elő, és kérem, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv. III.35.129/2015/2. számú végzése, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 19.K.33.104/2014/9. számú ítélete megsértette az indítványozónak az Alaptörvény Szabadság és Felelősség címszó alatti XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való jogát, és Alaptörvény Állam címszó alatti 28. cikke szerinti jogát, valamint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 2466661209 iktatószámú határozata megsértette az indítványozónak az Alaptörvény Szabadság és Felelősség címszó alatti XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való jogát.

Kérem, a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv. III.35.129/2015/2. számú végzésének, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 19.K.33.104/2014/9. számú ítéletének a Nemzeti Adó-és Vámhivatal 2466661209 iktatószámú határozatára is kiterjedő hatállyal alaptörvény-ellenesség miatti megsemmisítését.

Kijelentem, hogy a Kfv.III.35.129/2015/2. számú végzést felperes részére 2015. május 22-én kézbesítették, és az indítványozó jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette.

Az Abtv. 52.§ (5) bekezdésére hivatkozással kérem az indítványozó és képviselője adatainak zártan kezelését.

I.
Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja szerint: „Az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját.”

Az Abtv. 27.§-a alapján:
„Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az

ör. 107.14/

Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

- a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és
- b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva."

Az Abtv. 28.§-a alapján:

„ (1) Az Alkotmánybíróság a 27.§-ban meghatározott bírói döntés felülvizsgálatára irányuló eljárásban a 26. § szerinti, jogszabály Alaptörvénnyel való összhangját illető vizsgálatot is lefolytatja.

(2) Az Alkotmánybíróság a 26.§ alapján indítványozott eljárásban a bírói döntés alkotmányosságát is vizsgálhatja."

Az Abtv. 29.§-a alapján:

„ Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvényellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be."

II.

A Kúria Kfv. III.35.129/2015/2. számú végzése megsértette az indítványozó felperesnek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt jogát: „Mindenkinek joga van ahhoz, az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson ésszerű határidőn belül bírálja el."

A Kúria a felülvizsgálati eljárásra irányuló kérelmet hivatalból elutasította azzal az indokkal, hogy „a felülvizsgálati eljárás rendkívüli perorvoslat, a felülvizsgálati kérelem a jogerős ítélet és az azt megelőző bírósági eljárás jogszabálysértő voltára kell hivatkozni, és a Kúria csak e körben vizsgálhatja felül a jogerős ítéletet és az elsőfokú bíróság eljárását, a felülvizsgálati eljárásnak nem tárgya a közigazgatási szerv határozatának, eljárásának jogszerűsége. Tekintettel arra, hogy a felperes csak az alperesi határozat jogszabálysértő voltára hivatkozott, nem jelölte meg, hogy a jogerős ítéletet miért tartja jogszabálysértőnek, ezért a Kúria a felülvizsgálati kérelem érdemi elbírálására nem látott lehetőséget."

Ehhez képest a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem az alábbiakat tartalmazza: „A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 19.K.33.104/2014/9. számú ítélete jogszabálysértő, mert figyelmen kívül hagyta, hogy az alperes adóhatóság nem tett eleget az Art. 97.§ (4) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének, a tényállást nem vizsgálta meg minden kétséget kizáróan, és következtetései levonásakor tévedett. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak észlelnie kellett volna, hogy alperes adóhatóság határozata a tényállás teljes körű tisztázása nélkül született, ezért nem lehet megalapozott, és emiatt jogszabálysértő".

A felperesi felülvizsgálati kérelem citált részletéből a szavak szokásos értelmezése alapján megállapítható, hogy a felperes azért tartja a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 19.K.33.104/2014/9. számú ítéletét jogszabálysértőnek, mert az nem vette figyelembe az alperes adóhatóság törvénysértését, és a felperes keresetét elutasította.

Téves a Kúria azon megállapítása, hogy a közigazgatási eljárás vizsgálata nem tárgya a felülvizsgálati eljárásnak. A felülvizsgálat eljárás tárgya az közigazgatási bíróság eljárásának és ítéletének vizsgálata, amelynek viszont tárgya az adóhatóság, mint közigazgatási szerv eljárásának és határozatának vizsgálata. Tehát a felülvizsgálati eljárás közvetett tárgya a közigazgatási eljárás és határozat. A felülvizsgálati eljárás folyományaképpen a Kúriának joga van nemcsak a bírósági ítélet, hanem kiterjesztően

az adóhatósági határozat hatályon kívül helyezésére és az első fokon eljárt adóhatóság új eljárásra utasítására is (pl. Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.I. 35.485/2011/10. számú ítélete). Ha valóban nem képezné a Kúria vizsgálatának tárgyát maga a közigazgatási eljárás és határozat, akkor milyen alapon rendelné el a közigazgatási határozat hatályon kívül helyezését, és az első fokon eljárt adóhatóság új eljárásra utasítását?

A felülvizsgálati kérelmében felperes konkrétan megjelölte azokat a jogszabályokat, amelyekbe a jogerős ítélet ütközik, és azt is részletesen megindokolta, hogy a jogerős ítéletet miért tartja jogszabálysértőnek. Erre tekintettel Kúriának nem sommás, minden tartalmi indokolás nélküli hivatalból való elutasító végzést kellett volna hoznia, hanem a felülvizsgálati kérelmet érdemben, felülvizsgálati tárgyaláson kellett volna elbírálnia.

Az előadottakra tekintettel megállapítható, hogy a Kúria megsértette felperesnek az Alaptörvényben biztosított tisztességes eljáráshoz való jogát.

III.

A Fővárosi Közigazgatási Bíróság a 19.K.33.104/2014/9. számú ítéletével az adóhatóság 2466661209 iktatószámú határozatával egyetértésben fenntartotta, hogy a felperes társaság a vizsgált időszakban a nevezett szállítótól megvásárolt árut ténylegesen nem szerezte be, mert annak tulajdonjogával az eladó nem rendelkezett. Ezen túlmenően az adóhatóság álláspontja szerint az áru eredete nem igazolt, figyelemmel arra a körülményre, hogy az áru eredetét sem felperes, sem pedig annak számlakibocsátója nem tudta igazolni, továbbá az alperes adóhatóság nem látta bizonyítottnak az áruszállítások megtörténtét sem.

Az áru nem létezését az alperes adóhatóság nem tudta bizonyítani. Az alperes adóhatóság alapvetően a felperes beszállítóinál, illetve azok beszállítóinál állapított meg hiányosságokat, amely hiányosságok felperes terhére semmilyen körülmények között sem értékelhetők. A vevő részéről az áru eredetének vizsgálatát jogszabály nem írja elő, erre vonatkozóan semmiféle egyéb előírás vagy protokoll nem létezik, és erre sem eszköze, sem törvényi felhatalmazása sincs a vevőnek. Az áru ellenértékét felperes minden esetben banki utalással megfizette, a számlát létező gazdasági társaság bocsátotta ki, a teljesítés megtörtént. Az adóhatóság egyébként a felperes kimenő számláiban felszámított adót nem vitatta, és azt sem vizsgálta, hogy ha nem volt áru, akkor mit adott el és mit számlázott ki felperes, és mi után keletkezett felszámítható adója. Ha elfogadnánk az adóhatóság gondolatmenetét, akkor ez praktikusán azt jelentené, hogy a felperes társaság a nem létező árujának értékesítése után vallotta be keletkezett felszámított adóját. Ez az adóhatósági gondolatmenet felperes minden képzeletét felülmúlta.

Itt emelem ki újra azt a fontos körülményt, hogy a felperes és beszállítói vizsgálatát az adóhatóságon belül azonos személyi kör vizsgálta, az átfedések nyomon követhetők, továbbá az adóhatósági jegyzőkönyvek és határozatok egyes részei sok esetben szóról-szóra megegyeznek. Ezek a körülmények azt támasztják alá, hogy az adóhatóság egy meglévő preconcepció mentén haladva hozta meg határozatait, és az ellenőrzések iratanyagából csak a számára kedvező elemeket ragadta ki, az ügyletek és összefüggések telkes körű vizsgálata és elemzése nélkül.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság megítélése szerint az „objektív körülmények együttesen egyértelműen alátámasztják, hogy adókijátszás történt és a perbeli számlák hiteltelenek, a gazdasági események fiktívek” és a kellő körültekintés sem állapítható meg felperes részéről.

A társaság az adóeljárás során többször felvette a büntető eljárás megindításának szükségességét, ha valóban fiktív számlázásról van szó. Tette ezt a társaság saját érdekében, ugyanis kifejezett érdeke fűződött ahhoz, hogy az adóhatóság számára kiderüljön, mi a valóság, és az áru honnan ered. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság álláspontja szerint „az a körülmény, hogy nyomozást indított-e, avagy sem az alperes, nem érinti a közigazgatási határozat jogszerűségét.” Erre tekintettel azonban meg kell jegyezni, hogy sajátos a bíróság és az adóhatóság álláspontja, hogy megelégszenek azzal, hogy az alperes adóhatóság megteszi megállapításait, a vélt elkövetők büntetőjogi felelősségre vonását azonban nem tartják szükségesnek, holott a jobbiztonság ezt kifejezetten megkövetelné. A felperes a tisztességes eljáráshoz való joga alapján jogosan elvárhatná az állami hatóságtól, a Nemzeti Adó-és Vámhivataltól, hogy az ügy teljes körű feltárása érdekében úgy járjon el, ahogy az az adott helyzetben elvárható. A több milliárdos fiktív számlázási láncolat felderítésénél a büntető eljárás megindítása nemcsak elvárható, hanem kötelező lett volna.

A kellő körültekintés hiánya kapcsán kiemelem, hogy a társaság minden jogorvoslati fórumon igazolta, hogy betartotta a 7003/2002. (PK.21.) PM irányelv rendelkezéseit. Az irányelv kifejezetten deklarálja, hogy „a számlán feltüntetett, áthárított adó levonhatóságát nem befolyásolhatják az olyan körülmények, amelyek a számla kibocsátójának róhatók fel, és a vevő azokra ráhatással sem bír (pl.: az eladó adóbevallásának nem vagy késedelmes teljesítése, telephely-engedély beszerzésének elmulasztása).”

Az a tény, hogy a társaság közvetlen számlakibocsátója esetlegesen nem igazolta az áruja eredetét, továbbá nem rendelkezett arról megfelelő nyilvántartásokkal és a számlakibocsátó számlakibocsátója sem igazolta az áru eredetét, a felperes társaság terhére nem róható. Erről a körülményről a társaság nem tudott és nem is tudhatott, továbbá ráhatása nem volt és nem is lehetett.

Az irányelv azt is konkrétan megjelöli, milyen magatartás várható el a vevőtől: „A vevőtől az adott ügyben csak a szokásos gondosság várható el (pl.: az eladó adóalanyiségének, adószámának, jövedéki engedélyének ellenőrzése). Amennyiben a vevő ezeknek a követelményeknek eleget tett – egyéb jogszabályi feltételeknek is megfelelően – nem vitatható el tőle az adólevonási jogosultság.”

A felperes a beszállítók adóalanyiségének vizsgálatát minden esetben ellenőrizte. Az adóvizsgálati eljárás során több ízben feltette felperes a kérdést arra vonatkozóan, hogy milyen egyéb konkrét gondossági intézkedést vár el az adóhatóság az irányelvben foglaltakon túlmenően, azonban erre választ nem kapott.

Az adóhatóság a menetlevelek nem megfelelő vezetéséből is arra a következtetésre jutott, hogy áru nem létezett. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 19.K.33.104/2014/9. számú ítélete mintegy bizonyítékként hangsúlyozza, hogy „a menetlevelek vonatkozásában a bíróság ismételten utal a Kúria ítéletében foglaltakra, azaz, hogy azok szigorú számadású nyomtatványok.” Ezzel kapcsolatosan kiemelem, hogy felperes minden jogorvoslati fórumon előadta, hogy a menetlevél nem az áru igazolására szolgáló dokumentum. Ez a megállapítás nem mond ellent a Kúria ítéletének, csak arra hívta fel felperes több alkalommal a figyelmet, hogy attól, hogy a

menetlevél szigorú számadású nyomtatvány, az áru létezése vonatkozásában nem bizonyító erejű dokumentum se pro se kontra. Kiemelkedő fontosságú körülmény továbbá, hogy sem az adóhatóság vizsgálatát lezáró jegyzőkönyve, sem határozatai nem tartalmazznak arra vonatkozóan semmilyen adatot, hogy e körben az adóhatóság milyen ellenőrzés eredményeképpen jutott a következtetésére.

A felperes mind az adóhatósági, mind a bírósági eljárás során felhívta a figyelmet arra, hogy a gazdasági esemény megtörténte és az áru eredetének nem igazolása nem azonos fogalom, pedig az adóhatóság ezt szinonimaként használja.

Ha az áru eredete nem igazolt, az adóhatóságnak az Art. 172.§ (8a) b) pontja alapján bírságotlasi joga van, ezzel azonban az adóhatóság valamilyen sajátos okból kifolyólag nem élt.

IV.

Az Alaptörvényben mindenki számára, így a társaság részére is biztosított tisztességes eljáráshoz való jog az ismertett adóhatósági és bírósági eljárások során sérült.

A tisztességes eljárást, mint alapelvet az Alaptörvény fogalmazza meg, mely elvet a 2004. évi CXL törvény a közigazgatási és hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól (Ket.) és a 2003. évi XCII. törvény az adózás rendjéről (Art.) is átveszi, figyelemmel az európai normákra is.

Az Art. alapelvi szinten szabályozza az adóhatóság és az adózók jogait Az Art. 1.§ (1) bekezdése szerint: „E törvény célja az adózás rendjének, az eljárás törvényessége és eredményessége érdekében az adózók és az adóhatóságok jogainak és kötelezettségeinek egységes szabályozása.”, (5) bekezdése szerint: „Az adóhatóság az adózónak a törvények megtartásához szükséges tájékoztatást megadja, az adóbevallás, az adófizetés rendjét vele megismerteti, az adózó jogainak érvényesítésére figyelmezteti. Az adózó köteles jogait jóhiszeműen gyakorolni és elősegíteni az adóhatóság feladatainak végrehajtását.”, a (6) bekezdés szerint: „Az adóhatóság köteles méltányosan eljárni, és ha a törvényekben, illetve e törvényben meghatározott feltételek fennállnak, az adótartozást mérsékli, illetve fizetési könnyítést engedélyez.”

A jelen ügyben az adóhatóság és a bíróságok mind a tisztességes, mind a méltányos eljárás elvét megsértették azzal, hogy a tényállást tisztázását nem végezték el, megállapításaikat nem kétséget kizáróan bizonyított tényekre, hanem vélelmekre alapozták. A felperes adózó terhére értékelték továbbá olyan körülményeket, amelyek nem a felperes érdekkörében merültek fel, és amelyekre ráhatással nem bírt, viszont a javára szolgáló körülményeket egyáltalán nem vették figyelembe (pl. hiába igazolta felperes az áruja útját: beszállító – felperes vevő, majd felperes eladó – vevő, az áru meglétének igazolása mellett).

Az Alaptörvény Állam címszó alatti 28. cikke szerint: „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság jogértelmezése egyoldalú, csupán a Nemzeti Adó-és Vámhivatal jogi véleményét ismételte meg, és teljes egészében figyelmen kívül hagyta a felperes által előadott tényeket és okirati bizonyítékokat, továbbá jogértelmezésekor a józan ésszel, a közjóval, valamint az erkölcsös és gazdaságos célokkal ellentétesen a felperes keresetét elutasította.

A Nemzeti Adó-és Vámhivatal eljárása során és határozataival megsértette az Alaptörvény Szabadság és Felelősség címszó alatti XXIV cikk (1) bekezdését, amely szerint: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.” A Nemzeti Adó-és Vámhivatal nem tisztességes módon járt el és határozatait nem a törvényben meghatározottak szerint indokolta. A fenti előadottakból következően a Nemzeti Adó-és Vámhivatal határozatait nem minden kétséget kizáróan bizonyított tényekre, hanem kellően nem bizonyított és meg nem indokolt vélelmekre alapította. Mindenképpen jogellenes az a határozat, amely a felperes kimenő számláiban felszámított adót nem vitatja, ugyanakkor azt tényként rögzíti, hogy felperes áruval nem rendelkezett.

V.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kúriai Kfv.III.35.129/2015/2. számú végzését a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 19.K.33.104/2014/9. számú ítéletét a Nemzeti Adó-és Vámhivatal 2466661209 iktatószámú az adóhatósági határozatára is kiterjedően semmisítse meg.

A jelen alkotmányjogi panasz mellékleteként az alábbi iratokat csatolom másolatban:
I.

A/1. A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.III.35.129/2015/2. számú végzése

A/2. A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.III.35.129/2015/2. számú végzésének felperesi jogi képviselő általi átvételét igazoló tértivevény

A/3. A felperesi felülvizsgálati kérelem

A/4. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 19.K.33.104/2014/9. számú ítélete

A/5. A Nemzeti Adó-és Vámhivatal 2466661209 iktatószámú másodfokú határozata

A/6. A Nemzeti Adó-és Vámhivatal 2467385265 iktatószámú első fokú határozata

A jelen alkotmányjogi panasz mellékleteként eredetiben csatolom A/7. alatt ügyvédi meghatalmazásomat.

Budapest, 2015. július 20.

